

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

† Sserbske njedžel'ske lopjeno. †

Wubawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihicńsčjeńni a płaczi sčtwórčěńnje 100.— hr.

Šwjatkowniczku.

Łut. 12, 49.

Šdžy ńu hona a pola ńwoju najrjeńsču pychu ńebi woble-
kali, hduž ńu sčtomu a kćki se ńwojej ńwjedźeńskej drařtu ńo py-
šćili, dha ńmy tež w ńwojim pućowanju psches zyrkwine lěto na
najwobšćichu heru stupili. — Wodowny džiw je ńo stat w čžemnej
nož, jurowny džiw pschi rańsčim ńwitanju, ńwjatkowny džiw
pał na jańnym dnju. Tak tež ńjewjenje nasčeho Woha wot jeneho
ńwjedźenja k druhemu do psčezo jańnišćeho ńwětku stupi, hać bu
na přerim ńwjatkownym dnju ta zyla polnosć bójšćeje wěrnosće
a jańwošće na naš wulata. — Kotre ńu skutki ńwjateho ducha?
Wón je najwjetćzi wšćitćich spińowaczelow: ńwjate pińmo je jeho
skutk. Wón je najwjetćchi twarćki mišćtr: kšesćezjansku zyrkej
je wón natwaril. Ale wón je hišće wjazy: wón je najwjetćcha
móz, kotraž móže wšćudžom, hđžež w čžłowjeńskich wutrobach skut-
kuje, nowe žirjenje ńbudžić. — W pućezinje Jan kšesćezil temu
ludej psčipowjeda: „Ja wšćal kšesćeziju waš s wodu; wón pał
kšćnišći sa nnu dže, kotrehož njeńńym hódny, so bych ja te rje-
mjenje jeho čžirjow rořwjasal; tón ńamy budže waš se ńwjatym
buchom a s wchenjom kšesćezić“. A psched ńwojim wučobnikom
steji tón ńnješ a jeho wotwěńńjeny kónz ńwojeho žadanja a skut-
kowanja wobkředeći: „Ja ńym psčišćol, so bych woheń šapalik
na sem; a sčto chžyl ja radšćo, hać so bych ńo hižom horil!“ A
potom bu tež tutón čžaz dopjelńjeny. Šwjatki nastachu, ńwjaty
woheń s njebjes padny. A nětko je tež našćha hnadna hodžina
psčišćla. Wo wohenju ńwjateho ducha chžemy rěćeć.

1. Wly ńlyšćimy, kał tón ńnješ jón šapali.
2. Wly midžimy, kał ńo dale pali.
3. Wly ńo prasčamy: pali ńo tež w tebi?

1. „Kał tón džen tych ńwjatkow dopjelńjeny běšće, běchu
woni wšćitzy w jenej myšćli hromadže.“ Ščto bě tam hromadže?
Niz džěćzi tuteh: ńwěta, niz lohkosmyšćlene dusče, kotrež w kublach
a wješelach tuteje jemje spočojenje pytaju, ale mała a ńwěrna
čžirjow wučobnikow, woni, kotřiz běchu kšob ńwojeho Šbóžnika
ńlyšćeli, woni, kotřiz běchu ńo rořbudžili, ńwój kšćiz na ńo wšćaj
a sa ńwojim Šbóžnikom ńlědžić, woni, kotřiz po tamnej sčtucžy
čžinjachu: pyta jenož Jeřuša, ničžo druge njepomha. — Šku-
šesć ty tež k tajćim? Šny ty tež tak smyšćeny? Wjele je jich,
kotřiz sa ńwjatki žańcho srosunjenja nimaja. Šwjatki ńu sa nich
ńwjedźeń. s kotrymž njeńjedža ničžo šapocžecž. Ščtóz chže se
ńwjatkowneje Wožće ńluzžby někańke žohnowanje sa ńwoje žiwjenje
ńebi dońeć, tón dyrbi hižom něšćto ńobu psčinjeseć: wutrobu,
kotraž ńebi po ńwjatym Duchu žada, wutrobu, kotraž ńo horje
k njebjezam psčěhuje, krute přjódkwšacže: Njeh šćajnje šawo-
řtanu, o Wěžo, pschi tebi. Wóh dawa wšćědny kšlěb tež derje bjes
našćeje modlitwy wšćitćim šćym ludžom, ale ńwjateho ducha
dawa jenož ty, kotřiz jeho prošća. Jenož k temu, kiž jemu
ńwoju wutrobu weterri, móžetaj Wótž a Šny w Duchu psčićić
a w nim byćić — Tajzy mužojo běchu na přerim ńwjatkownym
dnju hromadže, tchodla móžesče tón ńnješ ńwój woheń šapalicž.
„A jańki běchu nad nimi rořdžělene k wohladanju, jako bychu
wohenjowe byle. A wón ńydný ńo na kóždeho mjes nimi. A
buchu wšćitzy polni ńwjateho Duchu.“ Nowy duch do nich sa-
čžahny. Woni buch u nowi čžłowjeńjo, kajćichž ńwěť hać dotal

njebšče widžat. Drije su hiščezje w cšlnej klabošczi žiwi, ale we swojej wutrobje maja njelachodne bohatstwo. Šwajaty japoschtot Pawol, kotryž je swoje swjatek posdžišcho swjeczil, nje može to, sčtož je pšči tym šonit, lěpje wuprajicž, hač s tymi słowami: „Ja sčm žiwy, niž pač ja, ale Šhrystuš je žiwy w mni.“ — „A počžachu rěčezč s druhimi jashkami, kaž jim tón duch da wurjezwacž“ Tam steji Pětr, kiž je něhdy w srudnej nožy prajil: ja njeznaju teho cšlowjeka. Někto je so nóz sa njeho minyła a džen je so nashilil. Někto je sa njeho swjate wjekele, pščezo isžo a jape wobšwědčezč: ja znaju jeho! Wschitžy dyrbja to šlyčezč, lud a wyšoča rada: ja znaju jeho! W templu a na hašach, šamo pšched šudom jeho ert wyšoča pšchipowjeda: ja znaju jeho! Njeho žyke žiwjenje hač do jeho šnjercze běšče jene wulke wisaacze: ja znaju jeho! Šaj, sčtož je Božu hnadu šonit, tón njemóže njelčezč, tón dyrbi jeho šwalicž a cšezčezč pšched ludžimi: ja wěrju, tchodla ja rěčžu! — Čžehodla šlyšchimy tu na šwěcze telko štorženja a žakofženja a tač mačo džakowanja a šhwalenja? Dofelž je jich tač wjele, kotrymž na šwajaty Duchu pobračuje. Šdnyž je Jesuž wopravdže je našch Šbóžnik, njedyrbi dha so našcha wutroba wjekelečž? Šdnyž swjaty Duch našchemu dučeje wobšwědčži, so šmny Bože džezči, njedyrbi dha našche žyke žiwjenje bučž jene wulke šhwalenje s Božej cšezčzi? — Šaj, tón Šnjes je šwój woheč šapalit.

2. A tutón woheč dale palešče. — Šdže je hdy jene předowanje tajše plědy njekšlo, hač Pětrowe swjatkowne předowanje? 3000 dušloww bu na jene dobo sa Jesuša dobythch. A wohečjowe šchricžki lětachu pšches šemju. Bóršy šwj. japoschtot Pawol swjate plomjo pšches nimala tehdy snaty šwět njeke. A hlaj, wono so pali. Čšer pali w Epheľu, w Šhilippje, w Šorincze, haj šamo w Romje, w šhěžorškim domje, wšchudžom nastanje woheč šchescžijanškeje wěry a šchescžijanškeho žiwjenja. — Drije helšte mezy pytaja woheč hašnyčž pšches morjo šylšow a šwě. Štephanuš bu šamjenowan. Bóršy po tym buchu Jakub, Pětr a Pawol morjeni. Wěrjazy budžu do jastwowo wjedženi, drušy buchu wot džiwich šwěrjatom rostorhani, hiščezje drušy buchu špaleni. Ale Gemaljelowe šlowo wostanje wěrno: „Je-li tón škut wot Boha, niebudžezče wy jón móž ššahčž.“ Woheč so pali a rošščeri. Šdnyž su šebi myšliti, so su jón na šemi hašnyli. dha woheč ped šemju dale pali. Tam w podšemškich jamach so čžrjódžička šchescžijanow šhromadži, potajena pšched cšlowjelami. žohnowana wot Boha. — Běchu čžakžy, w kotrychž swjaty woheč jenož malo so šwěcžče, a čžakžy, w kotrychž móžnje palešče. Špomáčje na čžakž reformazije. Šak rucže so woheč s Wittenberga pšches kraje rošščeri. — Ženje njeje na tajšich pobrachowalo, w kotrychž wutrobach swjate plomjo so palešče. Tu běšče šnawo šhudebna šhěžka, w kotrejž wutrobny polne swjateho Duča sa teho Šnjesa šw horjachu, w kotrejž Jesuša lubowachu a sa njeho šwěcžiču. Ščtož je w tajšej šhěžžy mješ wěrjazymy šchescžijanami wotrošil, tón džakuj so sa to temu Šnjesej wěčžnje. A tón, šohož tón Šnjes hdy do tajšeho wěrjazeho šjednocženštwawjedže, tón wopomni, so je tajka hodžina jena s tych najrješchich a najšwječžičich w jcho žiwjenju, jene šrute napominanje Bože: Dži a čžin teho runja. — Bohu budž džak, tež hiščezje dženzka pali so tón swjaty woheč. Šak šrudny je něčžički čžak, ale pščezo hiščezje su tamni 7000 tu, kotřiž nješju swoje kolena šhibowali pšched pšhibohom něčžičkeho čžakša. Pščezo hiščezje myšlmu luboščž na njelčžomnych mēštnach w šwěrnym njekšezčiwym džele škuži Jesuša dla. Pščezo hiščezje předarjo na šlětkach a w šchulčch škutuja a móžnje tu wěčžnu wěrnoščž wobšwědčži. Wščezo hiščezje je šyla šwěrnym modlerjom žiwa, kotraž we čžichich šomierkach pšchecžiwmo mozam čžemnoščž wujuje. —

„Šakše šwězy njemóže ničtón hašnyčž“, džezče něhdy Šuther njekšofy. Šawěšče, ničtón! Šeho šmny my troščini. Šwajaty woheč so pali.

3. Ale pali so tež w twojej wutrobje? Šwajatkowne šhěľudče, swjatkowne meje jo njecžinja. Njeje doščž, so my swjatek šwontlownje šwječžimy, ale swjatek dyrbja w naš nastacž. — Je w tebi žiwjenje wot Boha? Šori so twoja wutroba sa šwojeho Šbóžnika? Šhwalit twój ert, ščtož je twój Šbóžnik s hnadu a wodacžom, se šmilnoščžu a šwěrnnoščžu na tebi čžinit? Abo je twoja wutroba hiščezje šhyna a mowta? Ty šlyšchich Bože šlowo, ale wopemnišch ty jo tež? Ty pšchindžezch do Božeho doma a so do twojeho doma wrócžišch, ale wostanje wšchitko pšči šarym? — Wofadže w Šarduffu praji tón Šnjes: „Ty mašš mjeno, so šy žiwa, a hlej, ty šy mowta.“ Wo šak wjele domach a wutrobach placži to hiščezje dženzka! Šo šchescžijenjo rěčaju, to je to jenicžke, ščtož naš pola nič na Jesuša dopomni. Šana wěra, žane wujnacze s Jesušej so pola nič njenamata, žane žiwjenje wot njeho, žane žiwjenje s nim, žane žiwjenje sa njeho. — A tola je wron pšchischot, so by woheč šapalit. Šaj jemu jenož w tebi škutkowacž. Šrošch wo dar swjateho Duča! Šakle wotom, hdyž we wutrobje woheč počžnje palicž, šapocžnje wopravdžite šchescžijanške žiwjenje. — A jenemu mišionarej něhdy jedyn šchescžijan bóršy po swojej šchecženizy pšchindže a so jeho woprašča: „Š wškal to pšchindže, so ja někto myšlu, kaž ženje přjedy? Ša lubuju šubla, wo kotrejž so něhdy ničdy nješšym štaral, a ja so někto wo šublo njestaram, kotrejž šm něhdy lubowal. Ščto je to?“ — „Ščto mēnišch, ščto to je?“ džezče tón mišionar. „Ša šebi myšlu“, wotmošwi tón šchescžijan, „so je Boži duch w mojej wutrobje.“ — Šaj, to je Boži swjaty duch. Wón šamlutki najrješchich wšchitkich džiwow dokonja: dospolne wobnowjenje a wšbrocženje cšlowjeka. Šako woheč wón škutkuje. Woheč špali. Wšchitko njecžiste a njekšwate dyrbi s wutrobny won. Šsy ty s temu hotow? Ač, šak rad wostanjemy my we šwojich šhěchach. Ale šaj swjatemu Dučeje škutkowacž! Šedž buj na nieho, hdyž tebe na twoje šhěchi pošče a tebe napomina, so dyrbišch so wobnowicž. Šo štare dyrbi šancž, hlaj, wšchitko dyrbi so wobnowicž. Šež w tebi! Š temu su sa tebe dženzka swjatkowne šrony šlincžale! — Woheč so šwěcži. Šako su so něhdy šlawneho wunamašarja prašcheli, kotre se šwojich wunamašanjow wón sa to najwjetšče ma, wotmošwi wón: „Šajwjetšče mojih wunamašanjow je to pošnacze, so šm šhudy šhěšniš, so je pač Jesuž mój Šbóžnik.“ Šaj to roššwěščenje, kotrejž swjaty Duch nam dawa, to je Jesuž wopravdže našch Šbóžnik. Šsy ty to hižom pošnal? — Woheč wobšwěč. Šajka čžopla šratrowska luboščž přēnich šchescžijanow wobšnježi! Wšchědnje běchu w ženej myški šhromadže. Ničtón wo šwojich šublach njeprašch, so su jeho, ale wono mējachu wšchitko šhromadže. Šo je tón rošščel mješ nimi a šomunistami našcheho čžakša, so dženzka rěka: ščtož twoje je, njech je moje. Šola tamnych šchescžijanow pač rěkašče: ščtož moje je, njech je twoje. Šyšin šwój dem w šospodliwoscži wotewri. Šakle sa šhudy džela. Šchescžijenjo w Šorincze rad a wjekele škollektu šberaja sa nišu čžepjazuch w Šerušalemje. Šež dženzka čže swjaty Duch našche wutrobny s wopowliwej luboščži šbudžicž. Njekhašch ty šobu pomhačž, šakicž rošščezč do šebicžiweho šwěta? — Woheč so rošščeri. Šdnyž šmny my wopravdže šchescžijenjo polni swjateho duča, dha dyrbimy tež my swjaty woheč rošščezč. Šětr dže do Šamariškeje, Štephanuš na hašy w Šerušalemje, Pawol do Šaleje Ššileje a Šridžškeje. Ničtón prošny njewostanje. Wšchitžy sa Jesuša a sa jeho šraleštwow škutuja. — Čžinišch ty to tež? Šróžujich ty so, woheč wěry we wutrobach šwojich

šćeci sapalicy? Pšchepošchujesch ty štwojeho šušoda, kiž wo Jesuša njerodži: Bój, tež ja tebje je Jesuš pšchischol! Je sa tebje šwojata staročj, so bo našch lud sa Jesuša dobudže? — Čži, kotšij bčchu Pčtrome předomanje šhšcheli, bo prashachu: „Wy mužojo, lubi bratšja, šhto mamy čžinicž?“ Wšchitžy čžujachu: něšhto dyrbi by stacz! — Haj, něšhto dyrbi bo stacz, najprijedy na twojej wutrobje, so by bo sahorika we wěrije do Jesuša a w lubosczi k njemu. — potom na twojim domje, so by bo napjelniš i duchom luboscze a mēra, a ščoncžnje na našchim žhšym, ludu, so by bo wuczšicžil a sahorik. „Ja šhm pšchischol“, praji tón Anješ, „so bych woheš sapalik na semi, a šhto čžyž ja radšcho, hacž so by bo hižom horik!“ Je bo jemeu radžilo, šhtož čže taš rad dolonješ? Šori bo hižom w tebi? Š temu čžedžja nam tež tute šwojatti pouthacž. Šamješ.

Na šwojatti.

Psalm 118, 27:

Ššwojattowna pŕcha a radoscž.*

Šłók: Wješel bo, o moja duscha! 2c.

Šłók. kiž wójšta njeješeho, štworicžel tež čžłowštwu je; Duch wišchal wožiwjazn jeho dawa šwětiž žiwjenje. Anješ je wišchcho štworjenja Bóh, kiž móž a krašnočj ma. Štwórba pšchpowěda Boža, šhto je žiwe žóško šboža. Je to Bóh šam wot wěčžnosče, kiž je šwětej šjewiž bo, a kral budže do wěčžnosče, dolež w možu šwojej wišcho Bóh džé jenal wobšhowa jato šlicžet žiwjenja; wišcho wo možu šwědčži jeho, šhtož šwój woduž ma džé i njeho. Šotryž štworil naš je šebi, pušchicž tež čže i krašnosčju; miko čž jeho Boža debi čžłowještwu je šwojatočju. Naš Duch Boži pšchekrašnja do n. weho štworjenja, so šmu ščóžne Bože džéčži, kiž pšches njeho Bóh šei šwojecži. Šoškwěčži tež Duch naš šwojaty je wiščem Božim pošnacžom a sa šawdawš je nam daty, so je w nj. bježach našch dom. Wón našch tiosch. at w šrudž. a naš i n. eje wu. jedže. [bje je Dž. bo šbóž je radujem, kiž je šwěta k n. eju džemu.

Wuhotujmy šwojatti krašne i mōdnei duchu žiwjenja, kotraž pšchetrijechi wišcho čžakne šradomanje, dokelž ma šwjedžen pšchezo šwojattowny a džé jenal wješkolny; pšchetož Duch je Boži šwojaty tež ja wodžerija nam daty.

S mejem bo štwórba pŕchi Boža wonka widomnje. Ššchecžijan to i njeje šlaschi, so se šnamienj. m nam je hacž nojrišchim pŕcha wišcho w štwórčje Božej šwojattowna Duš tež žiwjenje šei ž. da, kotrež Boža dawa huda. —

Do wutrobje woheš šwojaty doj nam, Ducho džéčžatitwa, nješpoj budž i njeje wišaty wišchōn pšches teb e troičhtarja! Šohow woltarja džé bo pšchamajmy nastučžičho! Šroichmy Wótza njeješeho, so dat Duch by nam bo jeho! —

Woltarja je mēštno šwojate, hdžž ja wopor šwojecžim Bohu bo a nam je date, so we Boly šbóžni šmy. — Šser j. pušchmu šwojattownje bo, so Boži Duch n. m je i wodžerj. m se š. čta šeho do žiwjenja njeješeho! —

* Še „Ššerbšlich Nowin“, lēmit 81, čžo. 126.

Ššwojattowne mōšlicžki.

Ššwojatti! Ducho šwojattowny, tak šapšchijam ja Tebje?! Šak dohladam bo ja šlaby, krotkowidžazy čžłowješ, so Ty tu by, so Ty tu wopravdže by! Šak?! — Wótze njeješki, Ty by, Ty by tu, Ty by nješwidomny a toča widomny! Haj, móžu i wobēmaj rutowaj pšchumacz, so tu by, pšch. tož Twoje škutki wot špočžatka šem šejinja Tebje a Twoju wišchhomōž widomnu, mōj Anješ a Božo a štworicželo! — A Ty wulki Božo, šmil bo nad nami šlabymē čžłowješami, bo šjewo w našchim Šbóžniku Jesušu ščewšaku. W čžłowještim štalče wohladamy Tebje a Twoju bōššku luboscž, so bychmy bo tač čžim předy a čžim šōž wječž dal i Tebi! — A štušwōšchi do njeješ, šjewi bo nam

čžłowješam w Duchu Ššwojattowny, nješwidomnym drje a tola widomnym, widomny by mi, Božo wěčžny, taž tón Wótž a štworicžel, tač tón Duch w Twojich škutkach, w kotrychž bo šjewješch taž tehdy, tač hacž dotal, tač dženg, w škutkach, kotrež bo štworja pšches to ewangelion a pšches tu wěru do njeho. Dwo šwojaty Ducho, i Tebi modlu bo, o šwojaty trojenicžki Božo, i tebi modlu bo. Ššmil Ty bo nade mnu. Š.

Šwrešej a štat.

Ššimo žyršimnych naležnosčžow bo tu nětkole wošebje tež hišchče škulšic, šotrež našch lud nješmērnny čžinja a nješpošojny se wošchnosčju a na wiščem pošledku tež republiku, i najmješšcha i tajš. i, šaitaž bo te nětkole šjewo. Škulšic wōjowanje a to malo šwješkelaze, je tež nětko w Šudyščinje wudyrko, abo šnadž šepje wuprašnyšo, tač bóle čžicho a w poštajnym bo to hižo došho wōjowasche. A te niz hinaš móžno! Šdžž čže čži šhto wišacž, šhto čži to najšdōžiče, bo wobarasch, haj dyrbišch bo wobaracz, nočžerš. li byčž hujšišchi hacž něšajke šwēřjatto. A twoje džéčži čžedžja tebi wišacž, nano a macžet, twoje najšwojecžiče a i nimi čžinicž, šhtož čži nješchida ani twoja wutroba ani twoje šwēž domjo, tebi kiž by šchecžijanski nan a šchecžijanska macžet. Ty čžesch tola, došelž hinaš nješmōžesch, so by bo i žhšym wukubla. njom twojeho džéčža dopjelnižalo šłowo našcheho Šbóžnika: „Daježe džéčžatkam še mni pšchicž a nješwobaraječe jim, pšchetož tajšich je to nješjeite kraleštwu!“ Šjech to nětko pšchidasch abo niz, kiž ty sa ššchecžjanski ščulu by abo sa šwětnu, wo tutym twojemu džéčju čžinišch toča ras šlicžbowanš. pšched Bohom! Šo tym šatoži šebi šwoje šejnišchčo w tutym žhšym prashenju! — Šłoco šda bo paš to tač byčž, so šu ludž bóle nješmērni a nješpošojni je ščulu pjenježnych prashenjow dla, kotrež nětkole bo bóle a bóle w škulšich wōšadach šbēhaja, hacž nabožiny dla a ššchecžjansšeho wukublanja džéčži dla. Wy-li to wopravdže tač byš, by to se šrudnych šnamjenjow našcheho čžajša šobu najšrudnišchi byš.

Wotročik.

Špišala w šłowakškej rěčži Šristina Rohowa.
(Šwotracžowanje.)

Šš paš to tež runje najšwjetšchi čžajš! Šyša šštwu bē lute šłomjo a šapōšče to wot jeneje ščženy i druhej. Wōšajo wucžek. rčchu wišchitžy won. Šakōšny šur a šmjerdženje dušchesche

wšchitšich; jenož i wulkej nusu poradži bo wišchitšim bo wulho. wacz. Ššewješta bē wēdomnje šhubika; dyrbjachu ju nješč. Šlawoženju wunješny Wēthod a pšchepoda jeho wonkady mu. žam. Ššwōdem wrōčži bo šabo šam na mēštno wupuščenja,

pschifkoci i močnam, sešacina je, storha so palaze samščeti dele a wutepta je. Womjenja stakachu wokolo njeho, so bchdu jeho popadnyše. Tola bē jemu hiščeže možno, dvě polnej a jenu na pol polnu bleschu šliboviza i blida šhrabnyč, i nimi i durjemi wufkocič i a tute saprašnyč.

„Kdže to i wodu?“ šawola pschi tym na Petrašča a jeho hošči, lotfiž runje wulke šudobja i wodu pschinješechu. „Woda njehašča! Dohož so šlibovicž pali, dyrbicže so jemu palicž dacž, potom možecže haščečž! Wy seže prajili, so chzeče so w nim kumpacž, nětko možecže so pschi nim tež hiščeže wohrjewacž. Njebh-li Bóh mi pemhač, tole wufhowacž, a bh-li plomjo tež tute blesche došahnyšo a respufnyšo — to je psche žalostne, šebi na to pomyšlicž, šcho by so potom stalo!“

Ach, to bēchu hrejne wofomili! To bē šrudny šwaš! Drie nichón i hočzi njewučekny njewobščodženy domoj. Štoro wšchēm bu drašta restorhana. A tón nawoženja, tón wbohi, nawoženja! Bē to šrudnje na njeho hladacž, tač bē wopaleny! Šbože bē hiščeže pschi tym, so plomjenja njemóžachu won šapacž. Šchtež we štwje bē, to so špali abo bu škažene, šhēža pač wošta i najmiejčha štejo. „Njebh štejo woštala“, tač wobkručachu wšchitzy. „a nawoženja bh so špalič, njebh-li tu Ondražičez wotročž bhč.“ Ludžo bēchu so dolho na tutón šwaš hotowali, dlēhe pač hiščeže budžeja na njón špominacž. Šakle w pošlednim tydženju bē Petrašchowa šušodžiny prajila: „Bola Ondražičez šu to wšchitzy tač štwjeczi a maja tola dom polny šhorošče. Šžchodla to Bóh jim dopuščeči?“ Nětko bē jeje dom polny šhorošče, a wona njemóžesche ani rjez, so je Bóh ju jim poškač. Bēchu šebi šami čžerta, wopištwu na hoščinu pschepošhili, a bēchu jeho, čžertowu poliwku warili, nó, bē so jim šhētro horža poradžila!

Ach, i tym mēdym pschichodnym šynom bē to džēlo! Wo dnjo a w nozy wofašche we wulkič hološčach. Šphtowachu wšcho, šchož bē lékař wufasač a tež, šchož njebē wufasač. Šaj, šchož bh lékař pošpšchil, to štare žony šašo pohóšchichu.

„Pročhu panje!“ džesche na šfeczi džēn Method i Ondražičej, „puščeže mje na něšcho dnjom se šlužbh! Bēch pola Petraščež. Šólž jim wēšče wumrēje, jeli so to hinač i nim njecžinja, abo wón wotrótni! Ša chzu jeho wothladacž!“

(Potracžowanje.)

Š bliska a i dalofa.

— Šarjeda po šwojatkach, 23. meje je šašo šerbski džēn we Budyščinje Šopolnja ½10 hodž. šapocžina „Šerbska předaška konferenca“ se šwojimi wuradžowanjami, pošoldnju w 2 hodž. ščžhjuje „Šerbske knihowne towaštwu“. Wlacžina i wuradžowanju došaha a rošjudne wobšamknjenja budža tež nušne. Šo bhchdu so wšchitzy tuž tež wobdžēlili!

— W Drježdžanach wotně na dnju Božeho špicža Ewangelšto-lutherike krajne šchulške towaštwu šwoj šjēšd. Še wšchēch šoncžin bēchu tam šastupjerjo tuteho towaštwu. Šlowna šhromadžina šabērašche so se wšchēmi nětkole tač wažnym šchulškim praščenjami a wupraji so ša to, so ma šo to bóle a bóle we pschesjednosčzi i towaštwami šchescžijanskich štarščich džēlacž. Šopolnja w 4 hodž. bē w ewangelškej dwórskej žyrkwi šwojedžēška Boža šlužba; přédowanje mējesche krajny biskop; wuložowasche w uim na šaložku Mat. 28, 16—20, šak je to mišionška pschifajnja našcheho šnjeja tež i dobom pschifajnja a porjad, ša šchulške rošwucženje a wufublanje džēčzi. Našch Šbóžnik chžyšche ša šebje mēčž wšchē ludy, tuž tež našch lud, tuž tež našche džēčzi.

Wón chžyšche, so bhchdu so džēčzi šchēčžile a so bh so potom rošwucžowala žyla mlodžina we wšchēm, šchož wón nam pschifasač. Wón chžyšche na wšchēm pošledku jenu wošadu, kotraž bh džēlaka a wērika. Tuteje wošady šhutny a wulki nadawč džēnka je tón, so bh štukowala na šwojej mlodžinje domach a w šchuli a ju dowjedla i žive; wērije. — Wulka žyrkej bē hacž na pošlednje mēšto šolna nutrych. — Wječor bē šašo wulka šhromadžina. Šlowny wšchēdnosč mējesche tu inspektor Brüd i šamjenizy pošheškom: Wozni wo šwoje džēčzo! Šóždy do Žesuka Šhryštuka wērijazy dyrbi nětkole šwoje pschifšuschnosčje dopjelnicž w tym, šchož šebi šchescžjanskje wufublanje džēčzi žada. Pošasa so na wošebite nušy a štrachi našcheho čžaza šak tež na to, so wšchnosč njecžini po woli šchescžijanskich štarščich. Du potom tež wobšamknjene, so ma pschēdšhodštwu towaštwu pschecža šchescžjanského wobudšēštwu našcheje Šakščeje tež němštemu šejmej pschēdšopolžicž. — Šo bēchu pschitomni tež i woporam ša tutu wulžy wažnu wēž šwolnitwi, pošasa šberka: bē so wjazy hacž 300 000 hr. našdalo. —

— Našche Šipšejanskje mišionštwu štwjeczi šwoj lētny šwojedžēn pschichodnu šrjedu, 23. meje w Šipšku. Šudže to w 9 hodž. šwojedžēška Boža šlužba w žyrkwi šwj. Wškawšča, pošoldnju w 3 hodž. šhewna šhromadžina w jenej wošadnej šali a we 8 hodž. mjecžorna šhromadžina w žyrkwi šwj. Šana. Ššchecželjo šnješoweho mišionštwu budža so i tutym našchim mišionškim towaštwom šebu radowacž na tym, so je so džēlo wotšach mješ pohanami Afriki i nowymi mozami šapocžecž mohlo a so, da-li Bóh, to w newym lēče tež w Šndiškej tač budže. — Wo mišionškim džēle do žyla jednasche so to tež 18. haprēje na šhromadžinje Šakškeho šhowneho mišionškeho towaštwu a Šakščeje mišionškeje konferency. Na tutej rošprawjadu wo mišionškim džēle mješ pohanami a to wošebje wo tym w Šfrizy pschi horach Šilimandžaro, a wo tym w Šndiškej, a dale wo mišionštwu mješ Židami. Ša kotrež je Šipš šrjedžiščecž, a ššoncžnje wo mišionškich wošadach w domišnje a jich lubošči a šobuštukowanju we mišionštwu. Lubošč i Žesukej je tu nušna; lubošč i Žesukej je šaložč žyheho mišionškeho džēla, lubošč i Žesukej pač tež potom pschewinje a debudže! —

Na „šchescžjanskje šerbske wottorhanške protžy“ džēlaja tu šhwilu šerbszy duchowni. Šchož bē na protžy tuteho lēta 1923 na brachow a njedostatkow — a jich bē bohūžel wšchēlich, to dyrbi so wotštronicž, tač so šmēja našchi Ššerbjo ša lēto 1924 tu šchescžjanskju protžy na ščženu, kotraž šebi pšheja, w šmyšku a duchu pošobnu na protžy němškeho „Nachbar“ abo pošobnu na „Neukirchensku“ wottorhanšku protžy.

— Žištowanje. Š. w Š. ša 1. po šwoj. Šr.

Biblija — čžas — čžlowjek.

22. tydžēn, wot 26. meje hacž do 1. junija.

26. Ššwojedžēn šwj. Šrojizy: Šap. šf. 2, 38—41. — Šh. 166.
27. pošdžēla. Ši. 51. — Šh. 198. — Šuf. 1, 1—38.
28. wutora. Ši. 52. — Šh. 281. — Šuf. 1, 39—56.
29. šrjeda. Ši. 53. — Šh. 3. — Šuf. 1, 57—66.
30. šchtwórtk. Ši. 54. — Šh. 408. — Šuf. 1, 67—80.
31. pjatk. Ši. 55. — Šh. 305. — Šuf. 2, 1—20.
1. šobota. Ši. 56. — Šh. 256. — Šuf. 2, 21—40.

Šamolwity redaktor: šarač W y r g a c ž w Nošacžizach.

Čžiščēž Ššmolerjež knihicžiščēčēnje a kniharnje, šap. družštwu i wobmj. rukowanjom w Budyščinje.